

РЕШЕНИЕ

№ 591

гр. Силистра, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Жанет Ив. Борова

при участието на секретаря Милена П. Лекова
като разгледа докладваното от Жанет Ив. Борова Гражданско дело №
20233420100432 по описа за 2023 година

Ищцата Й. Г. В. с ЕГН *****, с. Д., обл. С., ул. Д. № моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 2 691.32 лева, представляваща частично незаплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на четири brutни трудови възнаграждения, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Претендира и разноски за производството.

Ищецът твърди, че с ответника са били в трудовоправни отношения, като ищецът е изпълнявал длъжността „секретар - библиотекар” с brutно месечно трудово възнаграждение в размер на 672.83 лева. Трудовото правоотношение било прекратено със заповед № 5 / 31. 03. 2020 г. поради придобит е право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Работодателят - ответник в производството е счел, че на ищцата е дължимо обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от два месеца, което е и изплатил. Въпреки това, ищцата счита, че същият не е изпълнил задължението си за заплащане на обезщетението в пълен размер, тъй като времето, през което са били в трудовоправни отношения помежду си е повече от десет години, поради което и дължимото обезщетение е в размер на шест brutни трудови възнаграждения.

Ответникът Народно читалище „Й. Й.-” с ЕИК , със седалище и адрес на управление в с. Д., обл. С., ул. Д. № , представляван от председателя И. Й. Г. е подал писмен отговор, с който счита исковите претенции за допустими, но неоснователни. Твърди, че обезщетението е заплатено в правилния размер,

тъй като ищцата е работила по трудово правоотношение при друг работодател за периодите 21.09.2011 г. - 01.06.2012 г. и 12.09.2014 г. - 01.09.2015 г., макар и трудовото ѝ правоотношение с ответника да не е прекратявано. Изложени са доводи, подкрепени със становища на МТСП и практика на ВКС във връзка с признатото време за трудов стаж и факта, че ищцата реално е полагала труд при друг работодател, поради което и обезщетението ѝ е дължимо в размер на две брутни трудови възнаграждения. Допълнително е изложен и довод, че обезщетението е определено въз основа на нормата на чл. 222, ал. 3 от КТ в редакцията □, действала към момента на прекратяване на трудовото правоотношение и предвид обстоятелството, че правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 възниква само веднъж, то към момента същото не може да бъде определено за изплащане втори път.

Съдът, след преценка на доводите и становищата на страните и проверка на представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Предявени са иски с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86 от ЗЗД.

По делото са приети за безспорно установени между страните обстоятелствата, че ищцата е полагала труд при друг работодател по време на ползването на неплатен отпуск и за този период не е получавала трудово възнаграждение от НЧ“Й. Й. - “ с. Д.

Страните не спорят и относно фактите, касаещи наличието на трудови правоотношения помежду им, прекратяването им на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ на 31. 03. 2020 г., считано от 01. 04. 2020 год. поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, упражненото право на работника да се пенсионира, дължимостта на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение, както и размера на самото brutно трудово възнаграждение.

Спорът касае единствено размера на обезщетението във връзка с ползван от ищцата неплатен отпуск и полаган труд при друг работодател, като тя счита, че въпреки това ѝ се дължи обезщетение в размер на 6 brutни трудови възнаграждения, а ответникът счита, че обезщетението е дължимо за срок от два месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца, като това обезщетение се изплаща само веднъж.

Следователно, предпоставките за заплащането на обезщетението са три - прекратяване на трудовото правоотношение, работникът да е придобил

право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и отрицателната предпоставка - работникът да не е получавал вече такова обезщетение.

Няма спор между страните относно наличието и на трите предпоставки. От представената по делото справка актуално състояние на всички трудови договори за ищцата е видно, че ищцата е полагала труд по основното си трудово правоотношение с ответника за периода 16. 09. 2002 год. – 01. 04. 2020 год. Това трудово правоотношение не е прекратявано в предходен момент, поради което съдът приема, че полагания труд при други работодатели е в хипотезата на външно съвместителство по реда на чл. 111 от КТ и единственият релевантен за спора факт е наличието на непрекъснато трудово правоотношение с ответника за период по – дълъг от 10 години. Обстоятелството, че ищцата е ползвала неплатен отпуск е от значение единствено за зачетеното за трудов стаж време, но няма отношение към дължимостта на увеличения размер на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ. Посочената от ответника съдебна практика в обратен смисъл е изолирана и касае специфичен случай и различни условия за придобиване на право на обезщетение в увеличен размер / КТД /, доколкото посочената от ищцата съдебна практика е изобилна и напълно се споделя от настоящия съдебен състав относно становището, че за възникване на правото на работника на увеличения размер на обезщетението единствено релевантно е наличието на трудово правоотношение между страните, съществувало без прекъсване в рамките на периода, покриващ изискуемия трудов стаж, като при определяне продължителността на необходимия 10-годишен период без правно значение е и евентуалното прекъсване на времето, което се зачита за трудов стаж по основното трудово правоотношение поради настъпване на предвидени в закона обстоятелства, щом като се запазва непрекъснатото съществуване на това правоотношение. В този смисъл - определение № 561/24.04.2015 г. на ВКС по гр.д. № 1497/2015 г. IV г.о, Определение № 882 от 7.12.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3563/2017 г., III г. о., ГК, Определение № 959 от 1.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 522/2010 г., III г. о и др.

По изложените съображения, съдът счита исковата претенция за основателна и я уважава изцяло.

Задължението на работодателя да обезщети ищеца с обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ е възникнало към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, поради което и от този момент е дължимо обезщетение за забавено изпълнение, но предвид обстоятелството, че претенцията за заплащане на обезщетение за забава е предявена от датата на завеждане на исковата молба, съдът я уважава именно от този момент – 27. 03. 2023 год.

На основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски, но тъй като по делото не са представени доказателства за сторени разноски, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

На основание чл. 359 от КТ, ищецът е освободен от първоначалното

заплащане на държавна такса, но при уважаване на исквете му, тя се дължи от ответника. В случая, той следва да внесе по сметката на Силистренския районен съд сумата от 107.65 лева.

Мотивиран от гореизложеното, СРС

РЕШИ:

ОСЪЖДА Народно читалище „Й. Й.-“ с ЕИК , със седалище и адрес на управление в с. Д., обл. С., ул. Д. № , представляван от председателя И. Й. Г. **да заплати** на Й. Г. В. с ЕГН *****, с. Д., обл. С., ул. Д. № , **сумата от 2 691.32** / две хиляди шестстотин деветдесет и един лв. и 32 ст. / лева, представляваща частично незаплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на четири брутни трудови възнаграждения, заедно със законната лихва, считано от предявяване на исквата молба – 27. 03. 2023 г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА Народно читалище „Й. Й.-“ с ЕИК , със седалище и адрес на управление в с. Д., обл. С., ул. Д. № , представляван от председателя И. Й. Г. **да заплати** по сметката на СРС **сумата от 107.65** / сто и седем лева и 65 ст. / лева - държавна такса по производството.

Решението подлежи на обжалване пред Силистренския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____